
Mrtvá v Temži

Matthew Costello, Neil Richards

Paní Louella Tidewellová – pro její početné přátele jenom „Lou“ – si zvedla límec kabátu, protože se do ní opíral vítr vanoucí od řeky. Její zlatý labrador Brady běhal po louce sem a tam, a Lou doufala, že se mu daří vyhýbat se všudypřítomným koňským kobližkám.

Labradoři, pomyslela si, a nikoli poprvé, jsou velice chytří.

Navíc pro ni Brady představoval výborného společníka od chvíle, kdy pan Tidewell zemřel; v jedné chvíli si četl noviny se sklenkou sherry při ruce, a v následující – oči zavřené, mrtvý.

A tak zůstala Lou sama. Možná měla kolem sebe spoustu přátel, ale to není totéž, že ano?

Teď si vyšla se psem a zamířila blíž k řece, která protékala nedaleko městečka. Za vzácných letních dní plných slunce působila řeka nádherně, o tomto odpoledni se však nad hlavou Lou táhla zamračená obloha a tmavá, šedivá voda působila až hroživě.

„Tak mám pocit, že dnes se sluníčka nedočkáme,“ povzdechla si.

Při procházkách často mluvila nahlas sama k sobě. Mohla ovšem předstírat, že mluví k Bradymu, jak to dělávala doma.

Podívala se po něm a všimla si, že pes zůstal stát jako přibitý. Napadlo ji, jestli nezachytil stopu nějakého toulavého králíka a nevracejí se mu dávne vzpomínky z minulých životů, kdy býval loveckým psem.

Vypadalo to, jako by nosem přímo ukazoval směrem k pozvolné zátočině řeky, kde se hladina rozlévala do šířky. Stál tam jez, ale vedle něho zbývala část koryta volná a voda tudy proudila dost rychle, zvláště když víc zapršelo. *A v posledních dnech, pomyslela si Lou, jsme si nepochybně užili pořádnou dávku příšerných lijáků.*

„Copak to tam máš, chlapče? Vidiš něco, co bys měl prohnat?“

Jenže Brady místo aby se rozběhl, aby to vyšetřil, vrátil se zpátky k ní a motal se jí kolem nohou. Znovu prudce zavanul vítr, a tak zdvihla ruku, aby se přesvědčila, že má kabát zapnutý až ke krku.

Brady zakňučel.

To je divné, pomyslela si. Tohle pes dělal jen tehdy, když se chtěl jít proběhnout a vyřídit si své potřeby.

Náhle Brady zase popoběhl kupředu, ale jen o několik kroků, jako by ji lákal, aby ho následovala. Nejraději by se otočila a zamířila domů. Schovat se pěkně do tepla a dát si šálek skvělého čaje English Breakfast. Také by si vzala krajíček vícezrného chleba, který kupovala u Huffingtonů, což bylo místní pekařství s kavárnou. Natřela by si ho marmeládou a taky máslem – proč ne? Přečetla by si noviny.

Ano, právě tohle by udělala ze všeho nejraději.

Místo toho, když se Brady choval takhle opravdu divně, vykročila Lou směrem, kam ji zřejmě vedl. Labrador klusal dopředu s dychtivostí, kterou ona ani v nejmenším necítila.

Musela se dívat, kam šlape, a nejen kvůli koňským kobližkám. Mimo hlavní pěšinu, která kopírovala tok řeky, se terén zdál rovný, ale ve skutečnosti skrýval ve vysoké, ranním větrem vlnící se trávě spoustu neviditelných brázd a dolůků.

„Jen klid, Brady,“ napomenula ňafajícího psa. „Už jdu, jen musím dávat pozor na cestu.“

Zhluboka se nadechla a čerstvý ranní vzduch ji zastudil.

V té chvíli se Brady rozběhl dopředu. Došli k místu, kde se tok větvil – jedno koryto odbočovalo k jezu vpravo, levé rameno však pokračovalo v četných meandrech k vesnicím níž po proudu, kolem nichž řeka líně plyнула dál svou cestou.

Mocná Temže v těchto místech působila dost ospale.

Brady zůstal stát. Znovu vypadal, jako by na místě zkameněl. Bez jediného pohybu se díval směrem k jezu, ale spíš na mělčinu při břehu, kde proudící voda bublala a pěnila.

Došla až ke psu, shýbla se k němu a pohládila ho po hlavě.

„Já nevím, co pořád vidíš, chlapče. Možná jsou tam na druhém břehu nějakí králíci, ale...“

Zarazila se.

Zprvu jí to připadalo jako jedna z těch chvil, které přicházely s přibývajícím věkem častěji, kdy se člověku zdá, že něco viděl, a řekne si: „Páni, tohle je...“ Lou to znala z vlastní zkušenosti.

Člověk si pomyslí, že to, co ho zaujalo, je skutečně věc, která ho napadla jako první, ale když přistoupí o krok blíž a podívá se pozorněji, musí se opravit.

Právě to teď udělala, a už spatřila cosi jako kousek látky. I v nevalném ranním světle se jí zdál hodně zářivý, jiskřivý, veselý a třpytivý, blýskavější než neklidná vodní hladina.

Pokročila ještě blíž a poznala, že se dívá na kus oblečení.

Tohle bude asi sukně. Také něco matného, ale pořád ještě bílého. Halenka.

V duchu rychle doplňovala podrobnosti, a možná už v té chvíli měla představu, nač přesně se dívá, i když ještě nespatriila tu věc celou.

Z kousku čehosi blátivě hnědého se vyklubala skloněná hlava, bradou opřená o hrudník, takže tvář a oči nebylo vidět.

Jak postupně vstřebávala povahu svého nálezu, začala Lou také přesně rozlišovat, co to má před sebou: paže vykukující z rukávů halenky, jedna téměř souběžně s tělem, takže prsty ruky ukazovaly k východu, druhá ponořená do ubíhající vody a skrytá pod hladinou.

„Milostivý Bože!“ řekla si Lou nahlas.

Brady po celou dobu tiše kňučel, ale když zaslechl hlas své paní, otočil hlavu a podíval se po ní. Lou to připadalo, že má v očích zvláštní smutný výraz, jako by věděl, že našel něco hodně špatného.

A i když za normálních okolností by psa nechala, aby cestou zpátky do městečka pobíhal a dováděl po libosti a pak se úprkem hnal k malému domku hned kousek od hlavního náměstí, nyní vydolovala z kapsy vodítko a připnula je k odřenému Bradyho obojku.

Chtěla ho mít při sobě, i když táhl a trhal vodítkem po celou cestu do městečka. Zamířila rovnou na policii, aby jim pověděla, co právě našla v řece.

Sarah vypnula televizor.

„No tak, bando, hněte sebou, už je pozdě. Rychle seberte batohy a obědy, ať už jsme na cestě.“

Skládala misky od cereálií do dřezu a přitom pozorovala své dvě děti, třináctiletou Chloe a desetiletého Daniela, jak se unaveně vlečou do chodby.

I když si na školu nějak zvlášť nestěžovali, dnešního rána z nich dychtivost po vzdělání rozhodně nevyzařovala.

A měla pocit, že Chloe je den ode dne uzavřenější a mlčenlivější.

Připomíná mi mě, pomyslela si Sarah. *Taky jsem byla těžko zvladatelná.* Rychle přelétla pohledem po kuchyni, aby se ujistila, že všechny elektrické přístroje jsou vypnuté. Uplynulo teprve několik týdnů ode dne, kdy jedna stará dáma zapomněla vypnout toustovač, a z jejího bytu v areálu pro důchodce na opačném konci městečka se stal... toust.

Osvojila si zvyk, že všechno kontrolovala dvakrát. *No a co, stačí se podívat na to, co se přihodilo s mým milovaným manželstvím. Pořád jsme byli šťastný pár, a naráz vyplulo na povrch všechno to podvádění, a dopadli jsme, jak jsme dopadli. Spíš upadli – do stereotypu. Dvě děti. Osamělá matka, už v jistém věku – i když čert ví, co si pod tím má člověk vlastně představit.* Děti se trmácely z půldomku k RAV4. Auto patřilo k těm nemnoha věcem, které se jí podařilo vytěžit z trosek někdejšího života v Londýně.

„Můžeš si vzít auto. I se zbývajícími dvanácti splátkami,“ řekl jí Oliver s úšklebkem. *Parchant.*

Důkladně zabouchla vchodové dveře a obešla bicykly, které tam postavili Chloe s Danielem. Proboha, ten trávník by potřeboval posekat. Před domem ho byl jen malý plácek, ale jí nějak připadal jako kus louky. Dnes to nevládně, protože má hodně napilno – musí vyřešit design trojích zapeklitých webových stránek.

Těšilo ji, když měla pořád co dělat, a v poslední době se zdálo, že o zábavu nebude mít žádnou nouzi, když musela dělit čas mezi kancelář a dvě děti.

Nejprve vysadila Chloe a potom zastavila před cherringhamskou základní školou. Během pracovních dnů se úsek ulice před školou o půl deváté ráno proměnil v boxovou uličku závodu Grand Prix ve chvílích, kdy tam zrovna probíhají zastávky v boxech. Mámy a tátové se tlačili u hlavního vchodu, naráželi jeden druhému do kočárků a různých dětských vozítek, auta tam zastavovala a kličkovala, a když se řidiči podařilo v rekordním čase školáka vysadit, zase zběsile vyřázel ulic pryč.

Jako obvykle se tam vůbec nedalo zaparkovat, a tak zastavila uprostřed ulice a čekala, dokud se Daniel nevyškrábe ze zadního sedadla.

„Dneska máme plavání, mami, tak přijdu později.“

„Dobře, miláčku, uvidíme se doma,“ rozloučila se Sarah a čekala, až pan syn práskne dvířky. Než však stačila odjet, v otevřeném okýnku vedle ní se zjevila hlava – patřila obávané Angele.

„To je ale šokující, co říkáš?“ prohlásila Angela. Naducané tváře jí zrůžověly vypětím, protože na rameni držela slintající batole.

„Hmm? Co to?“ zeptala se Sarah bezmyšlenkovitě. Angela fungovala v městečku jako ústředna ovládající mašinerii šíření klepů a jen máloco uniklo její pozornosti – případně jejímu odsudku. Sarah zdvořile čekala, až bude dnešní pokračování dokončeno.

Nebyla ovšem připravena na to, co z Angely vzápětí vypadlo.

„A tebe... tebe to muselo pořádně vzít, co? Vždyť to byla tvoje nejlepší kamarádka, a tak vůbec.“

Angela se pořád vznášela vedle okýnka. Náhle jako by její slova prořízla ranní vzduch a zavanul z nich ledový vítr.

„O čem to mluvíš, Angelo?“ zeptala se Sarah netrpělivě.

„No o Sammi Charltonové, to je jasné,“ řekla Angela. „Myslela jsem, že už ti o tom někdo pověděl. Mají za to, že se předávkovala. Mě by to tedy nepřekvapilo, užívala přece všechny možné tyhle věci, že? Ne že bych tím chtěla říct, že tys to dělala taky.“

„Angelo,“ promluvila Sarah a snažila se zachovávat klid. Bývaly se Sammi výborné kamarádky. Ale od té doby uplynula už dlouhá doba. Bylo to ještě před Londýnem a ještě předtím, než se Sammi někam vytratila. „Co se Sammi stalo?“ zeptala se Sarah a obávala se toho, jakou odpověď uslyší.

„Ach, no našli ji dneska ráno v Temži, tamhle u jezu. Utopenou. Počítala jsem najisto s tím, že už ti někdo řekl...“ Angela ubrala plyn.

Sarah cítila, jak se jí sevřel žaludek. Sammi je mrtvá.

Bez ohledu na všechny bláznivé kousky, které kamarádka vyváděla, jí to připadalo neuvěřitelné. A nejenže zemřela, ale zemřela *tady*, přestože tolik let žila někde jinde. Umřela v městečku, kde obě vyrůstaly.

„Víš to jistě?“

Auto stojící za Sarah netrpělivě troubilo. Angela už se začala odvracet, ale ještě stačila vynést v té věci svůj konečný soud.

„Ale ano, drahoušku. O tom není pochyb. Mrtvá, jak zákon káže.“